

Journal of Nursing Science Chulalongkorn University (วารสารพยาบาลศาสตร์)

Volume 12 | Issue 2

Article 8

2000-05-01

บทกวี : คุณค่าของชีวิต

ชลิกร บุญประเสริฐ

Follow this and additional works at: <https://digital.car.chula.ac.th/cuns>

Part of the [Nursing Commons](#)

Recommended Citation

บุญประเสริฐ, ชลิกร (2000) "บทกวี : คุณค่าของชีวิต," *Journal of Nursing Science Chulalongkorn University (วารสารพยาบาลศาสตร์)*: Vol. 12: Iss. 2, Article 8.

Available at: <https://digital.car.chula.ac.th/cuns/vol12/iss2/8>

This Miscellaneous is brought to you for free and open access by Chula Digital Collections. It has been accepted for inclusion in Journal of Nursing Science Chulalongkorn University (วารสารพยาบาลศาสตร์) by an authorized editor of Chula Digital Collections. For more information, please contact ChulaDC@car.chula.ac.th.

ปกิณกะ

คุณค่าของชีวิต

ชลีกร บุญประเสริฐ*

เวลาดีสามของคืนวันหนึ่ง...

“ช่วยด้วยคะ ช่วยด้วยคะ คุณหมอ” หญิงคนหนึ่งร้องพร้อมกับวิ่งเข้ามาในห้อง มีห่อผ้าอยู่แนบอก สีหน้าแสดงความวิตกกังวลต้องการความช่วยเหลือเป็นอย่างยิ่ง

“ใครเป็นอะไรหรือจะบ้า” พวกเราคนหนึ่งร้องถามพร้อมกับข้าพเจ้าเดินเข้าไปหา ในใจคิดว่าแกคงอุ้มเด็กไม่สบายเข้ามา

“เด็กเป็นอะไรหรือ รีบพาไปนอนที่เตียงเลยคะ” ข้าพเจ้าพูดขึ้น “บ้าไม่ตกใจนะคะเดี๋ยวพยาบาลดูให้แล้วเด็กไม่สบายเป็นอะไรมา เคยมารักษาที่นี่หรือเปล่า”

สีหน้าบ้าแกยังไม่หายกังวล ค่อย ๆ วางห่อผ้าลงบนเตียง เปิดผ้าออกแล้วหันหน้ามองพวกเราทีละคน

“นางแดงมันแยแล้วคะคุณหมอ ช่วยมันด้วยเถอะคะ มันออกลูก 3 ตัว เหลืออีกตัวติดอยู่นี่ตั้งนานแล้วยังไม่ยอมหลุดออกมา มันร้องครวญคราง บ้าเห็นแล้วสงสารไม่รู้จะช่วยมันยังไง เลยอุ้มมันมาหาหมอ” บ้าพูดพร้อมกับชี้ให้พวกเราดู ข้าพเจ้าและคนอื่น ๆ ถึงกับผงะหันมองหน้ากันอย่างงง เพราะสิ่งที่คิดว่าเป็นเด็กไม่สบายกลายเป็นแม่สุนัขที่คลอดลูกแต่ยังมีบางส่วนของหัวติดอยู่ มีไหล่ออกมาเฉพาะกันพร้อมขาหลังสองข้าง

“บ้าคะ บ้าพามาผิดโรงพยาบาลหรือเปล่าคะ” ข้าพเจ้าถามด้วยความไม่แน่ใจ

“ไม่ผิดหรอกคะ คุณหมอ บ้าพาไปหลายโรงพยาบาลแล้ว ไม่มีที่ไหนรับ บอกให้บ้าพากลับไปให้มันออกเองที่บ้าน” ก็เหลือแต่ที่นี่แหละช่วยมันด้วยเถอะคะ นึกว่าสงสารมัน อาการของคุณบ้าแสดงถึงความรักและสงสารมันอย่างจริงใจ แวดตาอ้อนวอน เหงื่อผุดเต็มใบหน้าเพราะความเหน็ดเหนื่อยที่ต้องอุ้มหมาที่เกรงไปขอความช่วยเหลือจากที่ต่าง ๆ

เจ้าแม่สุนัขพันธุ์ไทยขนเกรียนสีน้ำตาลดูสะอาด นอนหายใจหอบทำตาปริบ ๆ เหมือนจะหมดแรงหน้าตามันไม่ต่างไปจากคนที่กำลังต้องการความช่วยเหลือ

โชคที่ขณะนั้นไม่มีผู้ป่วยรายอื่นเข้ามาเหมือนนั้นคงมีการเข้าใจผิดเกี่ยวกับสถานที่ที่เป็นแน่ พวกเราตัดสินใจ “ช่วยกันหน่อยเร็วพวกเรา” ข้าพเจ้าและคนอื่น ๆ เตรียมใส่ถุงมือเข้ามายืนข้างเตียง

“บ้าจับมันให้ดิ้นะ อย่าให้มันมาจับพยาบาลเข้าละ” พวกเราคนหนึ่งเอ่ยขึ้นพร้อมกับช่วยกันจับแม่สุนัขให้นอนนิ่ง ๆ ถ้าเป็นการช่วยเหลือคนคลอดถือเป็นเรื่องปกติของพวกเราที่ต้องเจอเสมอ แต่ทำคลอดสุนัขถือเป็นประสบการณ์ครั้งแรกของแต่ละคนก็เลยต้องช่วยให้กำลังใจกันรอบเตียง “เอาเลยทำเหมือนทำกันคนนั้นแหละ” แพทย์เวรห้องฉุกเฉินเอ่ยขึ้น พร้อมกับยื่นดูให้กำลังใจ ข้าพเจ้าค่อย ๆ ใช้นิ้วมือขยายช่องทางคลอดพร้อมกับค่อย ๆ ดึงส่วนที่เหลือของเจ้าสุนัขออกมา “ไชโย สำเร็จแล้ว” ลูกสุนัขออกมาอย่างปลอดภัย “โชคดี คิดว่าต้องตามหมอเด็กซะแล้ว” พวกเรายิ้มออกพร้อมกับเสียงหัวเราะดังทั่วห้อง

*พยาบาลประจำห้องฉุกเฉิน โรงพยาบาลตำรวจ ปัจจุบันเป็นนิสิตปริญญาโท สาขาวิชาการพยาบาลศึกษา

คณะพยาบาลศาสตร์ จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย

แม่สุนัขนอนครางเบา ๆ สักครู่มันก็ลุกมาเลียลูกของมันอย่างทะนุถนอม เจ้าลูกหมาตัวน้อยก็เริ่มขยับตัวและครางหึ่ง ๆ ป้าเจ้าของสุนัขยกมือไหว้พวกเราทุกคน “ขอบคุณ คุณหมอทุกคนมากเลยคะ” ยกมือปาดเหงื่อป็นน้ำตาพร้อมกับยิ้มออกมาอย่างมีความสุข

ไม่มีใครบอกให้ป้าออกไปทำบัตรหน้าห้องสำหรับผู้ป่วยใหม่ เรื่องนี้เป็นเรื่องที่เกิดขึ้นกับข้าพเจ้านานมาแล้ว แต่นึกถึงที่ไรก็รู้สึกขำกับเหตุการณ์และรู้สึกภูมิใจอยู่ลึก ๆ เช่นกันว่า อาชีพพยาบาลนี้เป็นอาชีพที่มีคุณค่า ที่เราสามารถช่วยทั้งคนและสัตว์ให้มีความสุขได้

อย่างที่ป้าคนนั้นอุตส่าห์อุ้มสุนัขมาขอความช่วยเหลือจากเราทั้ง ๆ ที่รู้ว่าพวกเราไม่ใช่สัตวแพทย์ ก็มองเห็นเราเป็นที่พึ่งที่จะช่วยได้ แล้วเราจะปฏิเสธไม่ช่วยได้หรือ ในเมื่อ...คนก็ชีวิต...สัตว์ก็ชีวิต

